

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **O. L.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j.: 1487/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2020, č. j.: 1487/2020-160-SPR/3, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 26. 11. 2019, č. j.: MHMP 2377819/2019/Kor, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit Magistrátu hl. m. Prahy náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Žalobce se měl uvedeného přestupku dopustit tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby dne 10. 11. 2018 v 15:10 hodin v Praze 4, na Jižní spojnici (směr od Barrandovského mostu do Krče k ulici Sulické) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; konkrétně byla s vozidlem reg. zn. X. při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost, dosud nezjištěný řidič měl v uvedeném místě a čase jet s motorovým vozidlem tov. zn. X., uvedené reg. zn., rychlostí 104 km/h v místě, kde je obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h; v tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 108 km/h, která byla snížena o 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h, tj. dosud nezjištěný řidič měl spáchat přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že podal pouze blanketní odvolání, do kterého pouze překopíroval část textu diplomové práce, odvolání tak neobsahovalo zákonné náležitosti, správní orgány byly povinny jej vyzvat k odstranění nedostatků a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, což neučinily, čímž se dopustily nezákonnosti; žalobce přitom žádal o poskytnutí dodatečné lhůty k doplnění odvolání. Měl být vyzván k odstranění nedostatků dle ustanovení § 37 odst. 3 s.ř. či mu měla být určena přiměřená lhůta dle ustanovení § 39 odst. 1 s.ř. Žalobcova žádost byla posouzena odtrženě od obsahu odvolání jako žádost o stanovení lhůty k prostudování spisu, nikoliv coby žádost o prodloužení či stanovení lhůty k doplnění náležitostí odvolání, žalovaný pak rozhodl o odvolání, aniž by znal odvolací námitky, které chtěl žalobce uplatnit v doplnění odvolání. Tvrzením, že odvolání doplní do čtrnácti dnů, dal jasně najevo vůli odvolání doplnit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že odvolání neobsahovalo odvolací námitky, ale toliko obecný popis určitých zásad vedení správního řízení, žalovaný si byl vědom blanketnosti odvolání,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

v napadeném rozhodnutí se nehovoří o tom, že by žalobce vznesl nějaké odvolací námitky.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. V některých pasážích podaného odvolání se žalobce vůči napadenému rozhodnutí vymezil, žalovaný musel odvolací námitky z nepřehledného podání vypreparovat, žalobce zcela rezignoval na logickou systematiku, námitky týkající se správního řízení pak vypořádal, odvolání nebylo blanketní, proto nebylo nutné vyzývat žalobce k jeho doplnění. Z úřední činnosti je mu známo, že se žalobce dopouštěl obstrukcí podáváním neúplných podání, proto by jej s ohledem na judikaturu nebylo nutné vyzývat k doplnění odvolání, ani kdyby bylo blanketní. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že jediná podání, která žalobce v průběhu řízení učinil vůči správním orgánům, jsou reakce na výzvu k oznámení řidiče vozidla dodaná dne 5. 6. 2019, odpor proti příkazu a podané odvolání. Z žádného z uvedených dokumentů nevyplývá, že by žalobce žádal o poskytnutí dodatečné lhůty k doplnění odvolání ani že by vyjádřil vůli doplnit odvolání do čtrnácti dnů.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž byl uznán vinným, podal žalobce odvolání. Podání na první straně obsahovalo osobní údaje žalobce, údaje prvostupňového orgánu, spisovou značku řízení a slovo „Odvolání“. Další strany pak představovaly vlastní obsah odvolání psaný drobným a hustým písmem, na počátku byl uveden skutek, pro nějž byl žalobce uznán vinným z přestupku, pak následovala převážně popisná část různých institutů správního práva, na poslední straně odvolání se nachází vlastnoruční žalobcův podpis.
7. Žalobci bylo následně zasláno a doručeno sdělení k odvolání ze dne 16. 1. 2020, č. j.: MHMP 99875/2020/Kor, informující jej, že odvolání bylo vyhodnoceno jako včasné a bylo zasláno žalovanému.
8. Žalovaný vydal na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí. Konstatoval, že odvolání vykazuje typické rysy obstrukčního jednání, celá řada pasáží s projednávanou věcí vůbec nesouvisí, výslovně vypořádal tři odvolací námitky, a to správnost dokazování, nepřezkoumatelnost a nenaplnění materiální stránky přestupku, skutkový stav označil za dostatečně zjištěný a spáchání protiprávního jednání žalobcem za nepochybné. Ostatní odvolací námitky vypořádal obecně, s odkazy na judikaturu uvedl, že zpravidla stačí vypořádat alespoň základní námitky, případně lze akceptovat implicitní vypořádání námitek, na námitky lze reagovat přesvědčivým zdůvodněním opačného závěru, než zaujímá odvolatel, a že požadavky na orgán veřejné moci týkající se vypořádání námitek nesmí být přemrštěné.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Podle ust. § 82 odst. 2 věty první a druhé s.ř. *„odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.“*
12. Soud se za první ztotožňuje se závěrem žalovaného, že odvolání nelze mít za blanketní. Přestože je z převážné části popisné, obecné a ve značné míře nesouvisející s projednávanou věcí, lze z něj s vědomím zásady dobré správy (§ 4 odst. 1 s.ř.) vyvodit některé odvolací námitky (např. žalovaným vypořádané námitky nepřezkoumatelnosti či absence materiální stránky). Přestože z nich většinou formálně jazykově není zjevná výhrada vůči něčemu, ale konstatování, jak mají jednotlivé instituty a jejich posouzení vypadat, vzhledem ke smyslu a účelu institutu odvolání je namístě uvedená vyjádření za odvolací námitky považovat. Z ničeho též nebylo patrné, že podání není původním výtvorem žalobce, ale jde o kopii části diplomové práce třetí osoby, žalobce tuto skutečnost evidentně maskoval, když na začátek vlastního textu odvolání umístil popis skutku, který mu byl v přestupkovém řízení kladen za vinu. Jelikož u odvolání neabsentovaly zákonné náležitosti, nebylo nutné, aby správní orgány žalobce vyzývaly k jeho doplnění. Žalovaný rovněž nikdy neměl podané odvolání za blanketní, žalobcovo tvrzení opaku není v souladu se skutečností.
13. Za druhé je třeba konstatovat, že žalobcův postup byl obstrukční s cílem nachytat správní orgán, nikoliv se skutečnou motivací hájit svá práva prostřednictvím opravného prostředku. Takový postup shledává soud jako zneužití práva, kterému není třeba poskytnout právní ochranu. Ze skutečností obsažených ve správním spisu a žalobních tvrzeních je zjevná snaha žalobce od počátku (nejpozději od okamžiku podání odvolání) směřovat k podání žaloby, v níž by tvrdil blanketnost svého odvolání. Žalobce zakrýval původ textu odvolání, jímž je diplomová práce, a fakticky jej vydával za vlastní, k věci se potom již dále nevyjadřoval, ačkoliv mu bylo už v lednu 2020 zasláno vyrozumění o postoupení odvolání žalovanému; přestože napadené rozhodnutí bylo vydáno více než půl roku poté, žalobce se po celou dobu o stav řízení nezajímal ani odvolání nedoplnil. Ač žalobce tvrdí opak, taktéž nikterak nepožádal o prodloužení lhůty k doplnění odvolání ani nenaznačil vůli odvolání doplnit. Takřka totožnou námitkou ve věci jiného žalobce zastoupeného stejným zástupcem se zabýval též Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 12. 2020, č. j.: 56 A 5/2020 – 20, který ji taktéž neshledal důvodnou: *„V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že měl být vyzván k odstranění vad svého odvolání. Tato námitka není důvodná. Soud předně konstatuje, že institut odstranění vad podání slouží k ochraně práv účastníka a k tomu, aby mohla být podání věcně projednána. V projednávané věci žalobce předložil jedenáctistránkové odvolání, které skutečně nebylo žádným způsobem vztaženo ke konkrétní věci (jednalo se o*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

výtažek z diplomové práce studentky Masarykovy univerzity), nicméně svědčilo o tom, že si žalobce svých práv je dobře vědom (soud zde předpokládá, že žalobce text použitý v odvolání nejen zkopíroval, ale rovněž i četl). Soud nemůže než dospět k závěru, že cílem podání jedenáctistránkového drobným písmem psaného odvolání, které toliko kopírovalo diplomovou práci, bylo zjevně dosáhnout zamítavého odvolacího rozhodnutí a otevřít tak prostor k uplatnění tohoto žalobního bodu. Takové jednání nelze charakterizovat jinak než jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany. Žalovaný proto nepochybil, pokud žalobce nevyzval k doplnění odvolání a o odvolání rozhodl. K tomu je třeba rovněž dodat, že institut odstranění vad podání by v tomto případě sloužil k tomu, aby měl žalobce možnost uplatnit veškeré námitky, které proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně měl. Jelikož žalobce v průběhu celého správního a soudního řízení žádné takové námitky neuvedl, je soud rovněž přesvědčen, že postup žalovaného nemohl mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, jelikož zde není argument, který by žalobci nebylo umožněno vznést. Pro úplnost soud dodává, že byť takto zjevně nebyly myšleny, odvolání obsahuje některé argumenty, které lze pochopit jako odvolací námitky (viz např. bod 6 rozsudku). K žalobcem odkazované judikatuře pak soud dodává, že skutkové okolnosti jsou v tam projednávaných věcech odlišné, jelikož v případech posuzovaných NSS a Krajským soudem v Hradci Králové dali odvolatelé ve svých odvoláních jasně najevo zájem odvolání doplnit (v jednom případě odvolatel požádal o stanovení lhůty k doplnění odvolání, ve druhém sám uvedl, že odvolání ještě bude doplněno). Takové okolnosti však v projednávané věci nenastaly, jelikož žalobce ve svém jedenáctistránkovém odvolání žádným způsobem neindikoval záměr toto odvolání doplňovat.“ Ani kdyby bylo podané odvolání skutečně blanketní, nevedlo by to k důvodnosti žaloby.

14. Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalovanému má být známo z úřední činnosti opakované používání zdržovacích taktik žalobcem spočívajících v zasílání neúplných podání. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o další dimenzi zneužití práva a o důvod víc, proč nebyl žalovaný povinen vyzvat žalobce k doplnění podaného odvolání. K opakovanému zasílání vadných podání stále stejným účastníkem či jeho zmocněncem se vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve třetí právní větě k rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j.: 4 As 113/2018 – 39: „*Podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.*“ V nyní projednávané věci bylo samozřejmě povinností žalovaného odvolání projednat, byť by bylo blanketní, avšak na jeho potenciální vady nebyl povinen reagovat, bylo-li mu z úřední činnosti známo opakované zasílání neúplných podání žalobcem s evidentním cílem průběh řízení v konečném důsledku pozdržet.
15. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce